

Wessely Gábor

Próbáld meg Isten nélkül!

Nyolcéves lehettem, amikor eljött hozzánk a nagybátyám karácsonykor, kettéveszített a körmével egy szem földimogyorót, és a középen lévő apró csírakezdeményre azt mondta: ez Jézus szíve. Attól kezdve nagyon sokáig úgy ettem a mogyorót, hogy minden szemben megnéztem: ott van-e a szív. És ott volt.

Töprengünk vagy sem ezen a dologon – az isteni jelenvalóságon –, akkor is születünk, élünk, meghalunk, valahonnan valahova tartunk, s ennek – legalább titkon reméljük – csak van valami oka, célja, folyamatvezérlője. Tudományoskodhatunk, hogy ősrobbanás meg nukleinsavak, ám aki egy picit is belemélyed az ilyesfajta szakirodalomba, meglátja, hogy van egy bizonyos határ, amelyen túl csődöt mond a logika. A semmiből nem lesz valami: az anyag nem jöhetett létre véletlenül. S aztán nem alakulhatott véletlenül szerves anyaggá, majd gondolkodó, tudatos lényé. Túl sok a gyanús véletlen. Ennél a teremtés is hihetőbb.

Nekem persze semmi kedvem nem volt hinni, hozsannázni, amikor végre felnőttem. Önellátóvá váltam, nem szorultam másokra. De azért „csak kíváncsiságból” elkezdtem járogatni a különböző felekezetek, gyülekezetek, szekták összejöveteleire. Egy pünkösdista lelkipásztor nyomta az ígét, hogy

erkölcsösnek kell lennünk egy erkölcs-telen világban is, én meg lazán megkérdeztem, hogy miért kell mindehhez Isten? Miért nem lehetek én jó srác a magam emberségéből?

A feje ellilult, és azt sziszegte: – Próbáld meg akkor Isten nélkül!

Tíz évig próbálgattam. Eljátszottam a faluszéli remete és a fővárosi világfi szerepét is. Kívánt, de be nem teljesedett, és nem kívánt, de leszaggatott szerelmek között sodródtam, roncsoltam és roncsolódtam. Egy borgőzös éjszaka után arra ébredtem, hogy „lesz számonkérés”. Attól kezdve szolidabban vettem a figurát – mert másképpen él az ember, ha tudja: felelnie kell azért, amit elszúrt –, megnősültem, de még mindig nem kerestem Isten társaságát. Önerőből oldottam meg a problémáimat. Ám amikor a féléves kislányom beteg lett, végére ért az önerőm.

Három doki dolgozott rajta a kórházban vasárnap délután, és nem sok jóval biztattak. Várakozás közben a gyerekosztályon, a társalgó egyik asztalkáján egy szem mogyorót találtam. Megnéztem, benne van-e Jézus szíve. Benne volt. És miközben a műtőben egy bizonytalan kimenetelű gégemetszésre készültek az orvosok, én a folyosón már biztosan tudtam, hittem, hogy nem lesz baj.

Fejszag

Karinthy Frigyes szerint az ember negyven fölött már csak akkor hall újat, ha maga mond. Savanykásan konstaltam én is e tényt, ám a napokban felvillanyozott egy számomra új hír a fodrásznál. Úgy gondoltam, hogy a vadvirágillatú klotyók korában mindent tudok már a természetes és mesterséges szagokról. De nem.

Aki volt katona, megtapasztalhatta, hogy a lábszag létező, mellbevágó valóság. Amikor húsz srác leveszi a surranóját takarodó előtt, az biz' megható élmény. A hónaljszagról, a szájszagról

és az intim testtájak kigőzölgéséről is van fogalmunk. De azt kevesen tudják, hogy az emberszagnak van még egy összetevője: a fejszag.

Azt mondta a fodrász, hogy bedörzsöli a hajamat egy mentakivonatos szesszel, ami jól és hosszú időre közömbösíti a fejszagot.

– Jó – egyeztem bele, és otthonra is vettem egy üveggel. Rosszul esne, ha valamelyik szókimondó gyerelem egy este, tévzés közben megszólalna:

– Apa, de büdös a fejed!

Áthidaló megoldások

A kiküldött riporter, Láp Pál egy alkalommal faluhelyen óhajtott reggelizni. Betért a kocsmába, s látta a kínálatot: rántotta 2 tojásból, 4 tojásból vagy 6 tojásból. Úgy gondolta, hogy neki a kettő kevés, a négy meg sok; háromtojásost rendelt. Azt mondta a kiszolgáló hölgy, hogy az nem fog menni.

– Miért? Nincs tojásuk?

– De van.

– Hát akkor?

– Csak 2 tojásból vagy 4-ből hozhatok.

– A 3 tojásost másképp kell csinálni?

Ahhoz nem ért?

– De értek...

– Akkor mi a gond?

– Az, hogy nincs rá ár képezve.

– És ha a kéttojásos árát elosztaná

kettővel, aztán megszorozná hárommal?

– Ha csak úgy nem...

*

Egy másik jó nevű újságíró, Kak Tibi egy alkalommal megszomjazott. Előelőfordult ez vele, ha józan volt. Megha nem. Betért egy kocsmába, hogy megkóstolja a helyi specialitást, a szatmári-somogyi szilvát. (Amit már 48 éve kóstolgatott.) Három centet kért, hogy ne tűnjön nagyfogyasztónak, s gondolta, majd szolidan megismétli a rendelést négyszer-ötször.

– Csak 2 centet vagy 4-et hozhatok – világosította fel a pincérnő.

– Hogyhogy?

– A EU-ban ez a szabály. Nincs is árunk már rég 3 centre.

A szomjas vendég először fag-
gatni kezdte a mennyeek urát, hogy
miért teremtette meg Brüsszelt és
Strasbourgot, majd működésbe
hozta a homloka mögötti szoftvert,

és ezt az áthidaló megoldást ötölte
ki:

– Tudja mit, hozzon háromszor két-
centet, s majd úgy iszom, mintha két-
szer három lenne!

Debrecen, Református Kollégium